

Titlu original (eng.): The promise of happiness

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
CATHERINE, ROBINSON

Un seducător parșiv/ Catherine Robinson
Traducător: Mihnea Columbeanu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2020
ISBN 978-606-736-329-6
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
821.111. 31=135.1

Colectia „EL și EA”

CATHERINE ROBINSON

Un seducător parșiv

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIHNEA COLUMBEANU.

Editura și Tipografia
ALCRIS

Ultimele apariții ale colecției
“EL și EA”

1071	Donna Carlisle	-Coșmarul
1072	Caitlin Clark	-Capcana minciunii
1073	Catherine Airlie	-Formula magică a dragostei
1074	Roseanne Hunter	-Acea vară a renunțării
1075	Marianne Wurtz	-Ochi de tigru
1076	Anne Brock	-Locul doi câștigă
1077	Barbara Steel	-Vrăjitorul din Portland
1078	Letty Cameron	-Răsplata modestiei
1079	Madeleine Ker	-O căsătorie ca pe vremuri
1080	Leigh Michaels	-Un bărbat fără scrupule
1081	Elaine Raco Chase	-Al nouălea val
1082	Melanie Hurst	-Cântecul sicomorului
1083	Deborah York	-O viață împlinită
1084	Norma Daniels	-Prețul datoriei
1085	Janice Maynard	-Între două femei
1086	Mary Morgan	-Întâlnire furtunoasă
1087	Jane Ashton	-Micuța fugar
1088	Linda Adams	-Secretul lui Joe Elliot
1089	Jill Baker	-O femeie complicată
1090	Margaret Way	-Stăpânul din Malpara
1091	Joan Bramsch	-Vraja unei clipe
1092	Patricia Wilson	-Temporar, mireasă
1093	Lindsay Armstrong	-Micuța irlandeză
1094	Catherine Airlie	-Suflete încătușate
1095	Briana Pelman	-Nuntă sub ultimatum
1096	Cynthia Van Rooy	-Joc periculos
1097	Cynthia Harrod-Eagles	-Pe aripile iubirii

Capitolul 1

– Nu-l vrei? Cum vine treaba asta, nu-l vrei?

În momentele de stres maxim, vocea armonios modulată a Barbarei Lange tindea să revină la accentul ei brooklynese de baștină.

– Ascultă, scumpă, toată lumea aleargă după contractul ăsta. Nu-ți dai seama ce-nseamnă? Nu numai că valorează o avere, dar îți va și lansa cariera, garantat! N-a lipsit mult să fac hernie, numai ca să te-nscriu pe listuța aia – nu se poate să nu-l vrei!

– Îmi... pare rău, Bobbie.

Alysha își mută receptorul în mâna stângă, întinzând-o pe dreapta pentru ca manichiurista să-i aștearnă pe unghiile prelungi lacul de culoarea prunei.

– Habar n-aveam prin ce-ai trecut ca să mă înscrii. Oricum, adăugă ea, cu tipica ei lipsă de înfumurare, cred că nu contează – mă îndoiesc că-l voi primi.

– Îți arde de glumă? întrebă transât agenta. Iubito, în clipa când ai intrat pe ușa mea am știut că vei fi o vedetă! Ce te-a apucat? Nu-ți stă în fire să încurci borcanele, refuzând o lovitură ca asta. Îți spun eu, acolo trebuie să fie vreo două sute de fete care i-ar da lui Ross Elliot brațul drept ca să fie Lozier Girl – plus

oricare altă parte a anatomiciei lor care s-ar întâmpla să-i cadă cu tronc! adăugă ea, cu un chicotit aluziv.

Gura cu buze gingește a Alyshei se arcui într-un zâmbet răutăcos. Nu avea nici cea mai mică îndoială că existau destule fete mai mult decât dornice să-i ofere lui Ross Elliot tot ce voia – și nu numai în speranță de a-și consolida carierele. Iar ea avea toate motivele să știe că Ross nu-ar fi ezitat niciun moment ca să profite de nechibzuința lor.

Îl întâlnise doar o dată, cu cinci ani în urmă, dar acea unică întâlnire fusese de-ajuns; Ross reușise ca, într-o singură după-amiază, să-i scoată complet din minte ideea unei cariere în modeling. Numai împrejurările din viața personală o aduseseră înapoi – dar avusese grija să evite orice nou contact cu el.

Până acum, acest lucru nu fusese dificil. Deși încă mai era cunoscut de public ca un maestru al fotografiei, în anii trecuți de-atunci își înființase propria agenție de publicitate – și nu era genul care să se folosească de începătoare. Poate că Alysha ar fi trebuit să se aștepte, pe măsură ce cariera îi progrăduia, că era inevitabil să-l întâlnească din nou – dar încă nu avea convingerea că era pregătită pentru asta.

– Îți... mulțumesc pentru tot ce-ai făcut, Bobbie, răspunse ea cu prudență; Barbara nu știa că-l cunoște pe Ross – nimeni nu știa; îi era prea rușine de acest secret. Dar... Sinceră să fiu, gândul de a lucra cu el mă demoralizează. Are... are o reputație...

– În ce sens, personal, sau profesional? se interesa Barbara, cu o undă de compasiune.

– În ambele sensuri!

– Lasă, iubito, că-i faci tu față! Sigur, se poartă el ca un stăpân de sclavi, dar tu n-ai avut niciodată probleme cu munca pe

brânci – ești una dintre cele mai serioase fete din registrele mele. Cât despre restul – dacă vrei să știi, multe nu-s decât visurile prostești ale unor fete cu capu-n nori. N-au ele norocul asta!

– Alysha? Suntem gata! anunță asistentul fotografului, vârând capul în rulotă.

Alysha îi răspunse cu un gest afirmativ.

– Îmi pare rău, Bobbie, acum trebuie să plec...

– Ne-a invitat la masă, miercuri! se repezi Barbara, insistent. Ti-a văzut portofoliul și clipul ăla cu șamponul, și cred că vrea să te supună personal probei finale. Ascultă, probabil că oricum nu să prea ai de-a face cu el – stă mai mult la birou, în ultima vreme, nu în spatele aparatului. Vino doar să-l cunoști, să stați de vorbă, mm? Pe văzute – îți jur că nu te-aș sili să faci nimic ce te nemulțumește.

Alysha oftă, apoi râse acru; nu putea susține că era ocupată miercuri – Barbara trebuia să se fi interesat deja, la fata care-i ținea evidențele. Pentru agenție ar fi fost un impuls teribil, să încheie un contract atât de prestigios cu una din fetele sale. Si-i datora enorm Barbarei – aceasta o luase sub aripa ei la douăzeci de ani, când Alysha, deși începătoare, avea deja cu trei sau patru ani mai mult decât majoritatea debutantelor, și-i dăduse șansa să câștige banii de care avea nevoie. Acum avea ocazia de a se achita intrucâtva.

– Bine, consimți ea, încercând să nu pară prea amărâtă. Miercuri, la prânz.

– Bravo, fetițo! chicoti Barbara. Știam eu că n-ai să mă dezamägești.

– Alysha...?

– Vin acum! Pe curând, Bobbie.

Închise telefonul, atentă să nu se încrunte – și-ar fi distrus

machiajul perfect cu care se chinuise atâta Sharon, machieuza de platou. Ridicându-se grațios în picioare, cu grija să nu deranjeze cascada de bucle negre ca pana corbului care i se revărsau, într-o dezordine studiată, până la jumătatea spotelui, coborî din rulotă.

Mătasea vaporoasă, de culoarea prunei, a rochiei mulate pe curbelor ei suple contrasta luminos cu auriul pielii imaculate. Ochii migdalati, spuziți cu chihlimbar, îi datora bunicii sale din Malazezia, dar disciplina care o ajuta să-și mențină ținuta și zâmbetul pe tot parcursul orelor nesfărșite și obositore în fața aparatului foto singură și-o formase.

O ședință fotografică în plin Trafalgar Square, luna după-amiază, atrăgea inevitabil o mulțime de gură-cască. Tinere funcționare invidioase holbau ochii la panopia de rivalte, spoturi și alte surse de iluminat, sub care atrăgătorul cuplu în haine de seară valsa pe ghizdurile uneia dintre fântânile Luytens, pe fundalul elegantei fațade de piatră a Galeriei Naționale. Văzut din afară, părea neîndoelnic un adevarat vis de glorie.

La fel i se păruse și ei cândva, medită abătută Alysha, în timp ce păsea cu o grație îndelung exersată, astfel încât fabuloasa rochie să se vadă cât mai avantajos. La șaptesprezece ani, venită la Londra fără știrea părintilor sau a directoarei exclusivistei școli cu internat din Sussex, fusese cea mai naivă ființă din lume.

Iar Ross Elliot profitase de ea fără niciun scrupul; era un sobolan clasa-ntâi...

* * *

Studioul se afla în centrul cartierului londonez al teatrelor și al caselor de modă din apropiere de Covent Garden. Durase un timp până să-l găsească, în labirintul străduțelor vechi și înguste;

trecuse de două ori prin fața ușii, înainte de a zări plăcuța discretă cu numele: „Ross Elliot – Studio foto“. Ross Elliot nu avea nevoie de reclame ostentative.

Trăgând adânc aer în piept ca să se calmeze, apăsa pe butonul soneriei – și tresări, când un glas repezit, aproape de ureche ei, răspunse:

– Mda?

Clipind din ochi surprinsă spre interfon, izbuti să îngăime:

– Aă... bună ziua... Sună... Alysha Fordham-Jones. Am o audiență la domnul Elliot.

– Etaju-ntâi, o instrui glasul, apoi ușa se deschise, cu un bâzâit.

Cu inima bătându-i, Alysha intră și închise ușa după ea. Se afla într-un antreu mic și îngust, luminat cu un sir de proiectoare model industrial, suspendate sub plafonul înalt; podelele constau din scânduri goale, geluite și lucioase, iar peretii erau de un alb orbitor, afișând câteva imagini alb-negru enorme, înrămate, cu mașini sport lucitoare, fotografiate de aproape și de jos în sus, dând un efect frapant, dramatic.

Un moment, Alysha ezită, cam descurajată de revelația că se află efectiv acolo, în studioul lui Ross Elliot, gata să-l înâlnească. Dintr-o dată, ideea începea să nu mai pară chiar atât de inspirată ca atunci când o plănuise cu atâta grija, citind cu nesaț toate articolele pe care le găsea prin reviste despre viețile luxoase ale super-modelelor ce cutreierau lumea de la o rampă la alta, pozând pentru cei mai mari fotografi de pe glob.

Dar dacă putea cineva să-i împlinească visurile, să elibereze din plăcuteala sufocantă a respectabilei sale familii din clasa de mijloc și ucigătorul chin al școlii, aducând-o într-o lume interesantă și aventuroasă, acesta era Ross Elliot; era cel mai bun, la fel ce celebru ca fiecare dintre modelele fotografiate de

Și, la urma urmei, făcuse atâtă drum, riscând să fie prinsă că trăgea chiulul de la școală, încât n-avea să se eschiveze tocmai acum. Adunându-și curajul, urcă scara în spirală care ducea la etajul întâi.

Se pomeni într-o zonă de recepție spațioasă, decorată în același stil cu holul de jos; o fereastră mare, drapată cu o fașie de muselină albă aruncată parcă la întâmplare, dădea spre piață plină de viață de lângă Covent Garden, cu artiștii ei pestriți și decorul oriental al prăvălioarelor și tarabelor.

Într-un colț se afla un birou și, când îl recunoscu pe bărbatul care stătea în picioare alături, pe Alysha o străbătu un fior mic și ciudat; tot ceea ce citise despre el o avertizase că Ross Elliot nu era omul care să suporte bucuros prostii în preajma lui, iar această impresie i se confirmă când îl privi, aproape orbită de emoție.

Era înalt de peste un metru optzeci și purta o cămașă de doc decolorată, bine întinsă peste umerii de o lățime impresionantă. Părul negru îi era legat la spate într-o coadă-de-cal, iar în ureche avea un cerclu de aur, însă nu arăta deloc efeminat – chiar deloc. Purta pecetea vietii aspre trăite pe străzile din Glasgow, unde crescuse. Și emana o aură magnetică aproape perceptibilă, care-o făcu pe Alysha să simtă că i se usca brusc gura.

Nici măcar nu se ostenea să ridice privirea, în timp ce fata înainta în cameră cu pași nesiguri; stătea apăsat peste birou, studiind o coală cu strafuri, pe care făcea semne cu o carioce roșie. Fără să ridice capul, strigă:

– Tina!?

Pe o ușă din spatele biroului năvăli o zvârlugă nu mai înaltă de-un

UN SEDUCĂTOR PARȘIV

metru, cu un tricou stacojiu și streci din imitație de leopard.

– Aaa, bunăăă, o salută ea pe Alysha, cu un zâmbet la fel de lățăret ca accentul ei australian. Ești aia de la două, da?

Își plimbă o unghie lăcuită purpuriu peste pagina registrului de pe birou.

– Alysha Fordham-Jones. Scuză-mă, n-am notat, ce agenție te-a trimis?

– Nu m-a... trimis nicio agenție, mărturisi Alysha pe un ton de scuză. Singură mi-am fixat audiența.

– A...

Cealaltă fată ezită, nesigură.

– Ross?

Ross Elliot se îndreptă, fără a se ostene să-și ascundă iritarea că trebuia să se întrerupă din ceea ce făcea, iar Alysha se pomeni supusă unui examen rece și detașat, din partea unor ochi adânciți în cap, cenușii ca oțelul.

– Nu lucrez decât cu fete trimise de agenții acreditate, o informă el, disprețuitor.

Alysha simți că i se înroșeau obrajii.

– Ăă... scuzați-mă... n-am... n-am știut... se bâlbâi ea, descumpărătă atât de stilul lui, cât și de altceva, un lucru pe care nu prea putea să-l definească; poate pentru că, în ultimul an cel puțin, se obișnuise să provoace admirarea năucă a mai tuturor flăcăiandrilor cu care avea voie să se întâlnească, iar confruntarea cu un metru optzeci de masculinitate matură și aspiră, trădând o indiferență totală față de farmecele ei, o cam socă.

– Ei bine, acum știi, replică el, revenind cu atenția spre birou.

Această aroganță nepăsătoare o duru atât de tare, încât Alysha ripostă, aproape cu dispreț.

– Pot plăti, îl informă, pe un ton plin de condescendență infumurată; scoase din geantă portmoneul. Bani peșin.

Își economisise alocația săptămâni de zile – dacă voia să devină model, oricum trebuia să renunțe la dulciuri și gustărele – și, neștiind cât avea să coste proba, luase la ea o sută de lire sterline, în bancnote de câte zece, noi și foșnitore, pe care le scosese de la poșta în aceeași dimineață.

Ross Elliot ridică încet ochii, pentru a privi spre bani, apoi spre fața ei – iar lucirea de furie înghețată pe care Alysha o văzu acolo îi făcu măruntaiile să se cutremure. Cumva, îl jignise mult mai tare decât ar fi vrut... Tocmai se pregătea să-și prezinte scuzele, când Ross zâmbi – un zâmbet ce nu se regăsea și în ochii aceia de gheață.

– Deci, vrei să fii model, domnișoară Fordham-Jones? întrebă el, cu un glas în care se simțea atât accentul aspru din Glasgow, calm deocamdată, dar și o inconfundabilă undă de amenințare. Bine...

Întinse mâna, iar Alysha îi puse banii în palmă, cu un gest amoroșit. Fără a se ostene să-i numere, Ross îi aruncă într-un sertar al biroului.

– Du-o la cabină, Tina.

Cealaltă fată îl privi cu uimire vădită, dar nu primi decât un răspuns mut, inexpresiv, aşa că ridică scurt din umeri și se întoarse spre Alysha.

– Pe-aici, o invită ea, deschizând o ușă, pentru a o conduce într-un corridor lung și îngust. Îți-adus mai multe costume diferite?

Alysha dădu din cap.

– Ăă... da... Un costum cu pantaloni și o rochie de seară, și un costum de baie. E bine aşa?

– Perfect. Vom începe cu pantalonii. Și-am să-ți dau o mână de ajutor la machiaj și păr – de obicei, agenția trimite și o echipă pentru munca de platou, dar...

– Dar eu nu vin de la nicio agenție, încheie Alysha în locul ei, cu un zâmbet răutăcios. Îmi pare foarte rău – sper... adică, n-ăș

vrea să ai necazuri din cauza asta, sau aşa ceva...

Tina râse.

– A, nu, nu-ți face griji, o asigură ea, veselă. Ascultă, nu te speria de Ross, știi – e un tip ca lumea, pe bune, după ce ajungi să-l cunoști. Mai mult latră decât mușcă.

Prudentă, Alysha se hotărî să aștepte până se convingea singură.

Tina deschise o ușă din capătul culoarului și apăsa pe un comutator. Alysha văzu că intraseră într-o cabină mică, viu luminată. Există o masă de toaletă vopsită în alb, cu o oglindă enormă încadrată de becuri, și încă o oglindă, înaltă, pe perete. Pe un stativ din colț se află o colecție eclectică de pălării, baticuri, curele și mărgele, iar deasupra micului lavabou, pe o poliță, se înșirau rânduri-rânduri de sticluțe, sprayuri și rujuri în toate nuanțele pe care le-ar fi putut visa imaginația creațoare a firmelor de cosmetice din Europa și America.

– Asta e, anunță Tina. Te las să te schimbi și-n zece minute vin, ca să-ncepem cu fața. A, și-am să-ți aduc și acordul din partea modelului, ca să-l semnezi. Ross insistă întotdeauna – ca să poată folosi fotografiile, dacă vrea.

Alysha nu-și imagina că Ross ar fi vrut aşa ceva, dar dădu din cap.

– A... da. Îți mulțumesc foarte mult.

Își lăsă jos geanta și se așeză pe taburetul din față mesei de toaletă, privind în jur cu uimire. Numai când se gândeau la toate top-modelele fabuloase care sătuseră acolo înaintea ei...! Oare avea să facă parte și ea dintre ele, într-o bună zi – cu solicitări de la toți marii creatori de modă, pentru parăzile lor, și cu față pe copertile revistelor ei favorite?

În acel moment, la drept vorbind, ar fi preferat să ia la fugă, să sară în tren și să nu se mai opreasă până la școală. Dar n-avea

de gând să se lase intimidată de Ross Elliot. Și, în fond, îi luase suta de lire sterline – iar ideea de a-i cere banii înapoi nu-i prea surâdea.

Dar, peste o jumătate de oră, Alysha uitase de orice rețineri. Crezuse că se pricepea la machiaj, însă efectul obținut de Tina era uluitor. Cu o îndemânare subtilă, îi accentuase pomeții delicăți, scosese în evidență curba gingășă a gurii și îi imprimase în ochi un mister straniu, ca un strat de fum. Apoi, îi răsucise părul într-un stil simplu și elegant, făcând-o să arate cu cel puțin cinci ani mai matură.

– Gata – arăți nemaipomenit! conchise Tina, cu satisfacție. Nu găsești?

Alysha își privi imaginea reflectată în oglinda enormă, uluită de transformare.

– D... da... murmură ea. Îți mulțumesc foarte mult.

– Mă duc să-i spun lui Ross că ești gata, adăugă Tina, cu un licări jucăuș în ochi. O să cadă pe spate, când te-o vedea!

Alysha se cam îndoia de asta – Ross studiase prea multe femei cu adevărat frumoase, prin obiectivul aparatului de fotografat, ca să fie măcar pe deosebire impresionat de ea. Însă chiar și aşa, persoana aceea nefamiliară pe care o vedea privind-o din oglindă cu propriii ei ochi spuziți cu chihlimbar părea destul de potrivită pentru un asemenea rol.

Simțindu-și gura cam uscată, reveni în studio. Ross era deja acolo, punând lumina în jurul unui decor simplu care constă dintr-un taburet înalt de lemn cu trei picioare, în fața unui fundal de pânză albă drapată pe o stângă agățată sub tavan. Când Alysha intră, nici nu ridică privirea, arătându-i doar locul unde să se așeze, cu un gest neglijent.

Alysha nu era sigură ce să facă, aşa că se cocoță pe taburet, cu un picior pe podea și mâinile încleștate în poală.

Ross se aplecă să privească prin obiectiv.

– Încearcă să nu faci mutra asta de parcă te-ar aștepta o extracție dentară, îi ceru el, pe un ton sardonic.

În spatele lui, Tina își propti mâinile în șolduri, întorcându-se puțin într-o parte. Cu un zâmbet recunoscător, Alysha îi imita poziția.

– E mai bine, aprobă Ross, fără să știe de indicațiile asistentei lui. Bărbia sus. Împinge piciorul stâng puțin mai în față.

Potrivit o sursă de lumină.

– Tina, dacă n-ai altceva mai bun de făcut, du-te și pune muzica.

Tina zâmbi răutăios și se supuse, făcând să se reverse prin platou acordurile formației Genesis, după care, cu un mic gest de salut spre Alysha, ieși din încăpere.

Au urmat cele mai grele două ore de muncă din viața Alyshei – visase la modeling ca la o carieră glorioasă și descoperea cu repeziciune că, stănd absolut neclintită la nesfărșit sau repetând iar și iar aceeași mișcare măruntă până când Ross era complet mulțumit, ajungea să aibă niște dureri musculare de-i venea să urle.

Pe măsură ce după-amiaza trecea, se convingea tot mai mult că Ross acceptase să țină ședința foto numai pentru a-i da o lecție. Avea pretenții necruțătoare, dădea instrucțiuni și își pierdea răbdarea când Alysha era țeapănă sau stângace. Dar, deși epuizată și în pragul lacrimilor, refuza să se dea bătută.

Senzationala rochie neagră de seară, fără spate, pe care tocase atâtia bani, nu-i smulse lui Ross niciun comentariu; Tina îi schimbăse machiajul, folosind un ruj mai închis și mai mult fard de pleoape, spre a obține o înfatășare sofisticat-senzuală, însă la fel de bine ar fi putut purta și o pungă de hârtie trasă pe